

Závoj před očima

Pozdrav:

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na těchto bohoslužbách, slovy apoštolskými:

Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit:

2 *Kéž je nám Bůh milostiv a dá nám požehnání, kéž nad námi rozjasní svou tvář!*

3 *Ať je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi pronárody tvoje spása!*

4 *Kéž ti, Bože, lidé vzdají chválu, kéž ti vzdají chválu všichni lidé! (Žalm 67, 2-4)*

Píseň: 221

Modlitba:

Pane, prosíme tě, zažeh od nás všechny chmury a děj ať povzbuzeni slovem evangelia jdeme po cestách svého života beze strachu. Pane, děkujeme ti, že tě smíme potkávat v tomto společenství. Děkujeme ti, že jsi s námi, že nám otevíráš Písma. Děkujeme ti, že nám do srdce dáváš naději tak hlubokou, jako nám nikdo jiný nemůže dát. Děkujeme ti, že tyto dary smíme zde u nás rozpoznávat a vzájemně dosvědčovat. A žít z vděčnosti z těchto darů. Prosíme, zůstaň s námi, když ubývá sil. Dej, abychom měli odvalu dosvědčovat tvé evangelium před světem kolem nás. Amen

I. Čtení:

Milí bratři a milé sestry v Pánu Ježíši Kristu, vyslechněte si slova z Písma Svatého, jak je nacházíme zapsaná u proroka Ezechiele, ve 37 kapitole, od 1-10 verš.

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Píseň: 118/1-4

Slůvko dětem:

Můžete si s dětmi zahrát jedno kolo hry „rybičky, rybičky – rybáři jedou“? Co při této hře tvoříte? „...“ Síť. A víte, co nám ta síť připomíná? Že máme úkol „lovit lidi“ – tedy tahat je z vody, kde by se mohli utopit. Často nám to nejde, ale občas zjistíme, že jsme na to nezůstali sami.

Píseň: „Všechny děti v celém světě“ ze zpěvníku „Buď Tobě sláva“

Kázání:

Slova Písma Svatého, nad kterými se budeme dnes zamýšlet, a která nám poslouží jako základ kázání, jsou zapsaná v evangeliu podle Lukáše ve 24 kap., 13-32 verši.

13 *Téhož dne se dva z nich ubírali do vsi jménem Emaus, která je od Jeruzaléma vzdálena asi tři hodiny cesty,*

14 *a rozmlouvali spolu o tom všem, co se událo.*

15 *A jak to v řeči probírali, připojil se k nim sám Ježíš a šel s nimi.*

16 *Ale něco jako by bránilo jejich očím, aby ho poznali.*

17 *Řekl jim: „O čem to spolu cestou rozmlouváte?“ Oni zůstali stát plni zármutku.*

18 *Jeden z nich, jménem Kleofáš, mu odpověděl: „Ty jsi asi jediný z Jeruzaléma, kdo neví, co se tam v těchto dnech stalo!“*

19 *On se jich zeptal: „A co to bylo?“ Oni mu odpověděli: „Jak Ježíše Nazaretského, který byl prorok mocný slovem i skutkem před Bohem i přede vším lidem,*

20 *naši velekněží a členové rady vydali, aby byl odsouzen na smrt, a ukřižovali ho.*

21 *A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael. Ale už je to dnes třetí den, co se to stalo.*

22 *Ovšem některé z našich žen nás ohromily: Byly totiž zrána u hrobu*

23 *a nenalezly jeho tělo; přišly a vyprávěly, že měly i vidění andělů, kteří říkali, že je živ.*

24 *Někteří z nás pak odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy vypravovaly, jeho však neviděli.“*

25 *A on jim řekl: „Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci!*

26 *Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a tak vejít do své slávy?“*

27 *Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma.*

28 *Když už byli blízko vesnice, do které šli, on jako by chtěl jít dál.*

29 *Oni však ho začali přemlouvat: „Zůstaň s námi, vždyť už je k večeru a den se schyluje.“ Vešel tedy a zůstal s nimi.*

30 *Když byl spolu s nimi u stolu, vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim.*

31 *Tu se jim otevřely oči a poznali ho; ale on zmizel jejich zrakům.*

32 *Řekli si spolu: „Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ (Lk 24, 13-32)*

Milí bratři, milé sestry.

Z této epizody, která pochází z druhotné tradice, Lukáš vytváří příkladný příběh. Vyprávění, které přechází od nepoznání k poznání, od **pohoršení kříže k nalezení klíče**.

Dva pocestní jsou na cestě z Jeruzaléma do vesnice Emauz a spolu rozmlouvají. **Člověk je pořád na cestě**. Veden svou touhou se stává tím, k čemu kráčí. Jsou a jdou dva, ke kterým se dostala zvěst o událostech okolo **smrti a vzkříšení Ježíše**. Jejich cesta vede opačným směrem než ta Ježíšova – oni jdou pryč z Jeruzaléma. Ten první je Kleofáš a ten druhý – bezejmenný, nese jméno každého čtenáře, který je povolán a prochází stejnou zkušeností. Můžu to být já, ty, vy, my všichni.

A pak se něco děje! Ale co? To jim a možná ani nám není úplně jasné. Oba učedníci spěchali pryč z Jeruzaléma, kde pozvolna utichalo sváteční dění. Možná si chtěli od všeho odpočinout, na venkově si vyčisti hlavu, v klidu popřemýšlet, o tom, co vlastně v posledních dnech a hodinách prožili.

Učedníci jsou plní smutku a zmatku, dnešními slovy bychom řekli, že měli depresi. Přepadla je skepse. Nejsme jím dnes docela podobní? Vždyť to je celkem přesný obraz i naší doby, která je přece uspěchaná a nervózní... A konec konců, není to snad i obraz církve.

Z největšího židovského svátku Pascha odcházejí vystrašení a nervózní. Všechno skončilo. Všechny naděje jsou pryč. Věřili mu, že je Kristem, Mesiášem, Spasitelem Izraele. Mistr je mrtvý a my jsme zůstali sami. V Izraeli, okupovaném Římany. Naděje celého národa jsou vniveč.

A jak se tak chvatně ubírali, možná si ani nevšimli, že se k nim na cestě připojil někdo další – **třetí** - a šel dál s nimi. Nepoznali ho přesto, že patřili k jeho nejbližším. „*Něco jako by bránilo jejich očím, aby ho poznali*“.

Jak je to možné? To byli tak hloupí, že nedokázali identifikovat svého Učitele? Mistra, kterému uctivě naslouchali měsíce, možná roky? Představme si znovu jejich situaci. Zoufalství po Ježíšově popravě, smrti a pohřbu. Jaké je naše rozpoložení života, když nám zemře někdo blízky? Těžké myšlenky a snaha se vyrovnat s tou situací, s opuštěností, která na nás leží jako těžká deka. Jako závoj před očima, jakoby jsme neměli dost síly ho sundat, odložit, vidět skutečnost.

Pravděpodobně ani učedníkům vůbec nepřišlo na mysl, že ten, který tam s nimi je, je ten, kterého dobře znají. Ano, mnohé bylo psáno – v Tóře i Prorocích. Ano, On sám jim několikrát naznačoval, co se má stát a co se také stane – především v těch dnech v Jeruzalémě před tímto svátkem Pesach. „*Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci?*“

Jenže – sen je sen, probudíš se – a je den. Když nastane realita, jakoby všechny pohádky skončily, zázraky se nekonají, mrtví jsou mrtví a živým zůstávají jen vzpomínky, smutek a bolest.

Vlastně jsme na tom dost možná podobně jako ti dva emauzští učedníci. Na své cestě životem a vírou se jen stěží bráníme depresi.

Klademe si podobné otázky i my dnes: **Jak je to vlastně s tím Božím záchranným plánem?** Platí to, co bylo zaslíbeno, řečeno a napsáno, a nebo se na tým všim tyčí jeden velký kříž? K oběma učedníkům se však na cestě připojil někdo další - ale působil popravdě, jako kdyby právě spadl z višně anebo přišel z veliké dálky. Jak jinak si lze vysvětlit, že nevěděl o ničem, co se v Jeruzalémě v posledních dnech stalo?

Ježíš jim klade otázky, aby vyšla ven všechna jejich hořkost. A tak mu učedníci trpělivě všechno znova opakují. Je to však z jejich strany poněkud smutné povídání. Říkají, že Ježíše Nazaretského, proroka mocného slovem i skutkem, ukřižovali. Nazvou Ježíše mocným prorokem – tedy už ne **požehnaným králem**, přicházejícím ve jménu Hospodinově. Už ne **beránkem, vydaným za všechny**, ale jenom prorokem...

Jejich víra se mění jenom na doufání. Víra, která skončila smrtí Ježíše a dál se jim nechce. Není to prozatím víra až za hrob, jenom k hrobu. Víra však neřeší únik před problémy, právě naopak naráží na problém, který jde vírou vyřešit. Jejich víra dochází až k těsné bráně, kterou je těžko projít. Ale jde! Zvěst o vzkříšení se jim zdá neuvěřitelná. **Bez zakoušení Vzkříšeného je víra nemožná!**

A říkají, že doufali, tedy už ne víra, jako důvěra, už ne víra jako přítomná naděje, ale jen jakési doufání – možná, že to všechno dobře dopadne. Možná. A ten Nepoznaný se jim snaží citacemi z Písma doložit, aby nepodlehli beznaději, že ještě je **prostor i čas pro naději, lásku i víru**.

Při rozhovoru jim cesta dlouhá asi jedenáct kilometrů rychle uběhla. Až došli k cíli svého putování. A byl večer, den se chýlil a začalo se stmívat – s padající tmou někdy zachvátí člověka úzkost a tíseň. Rekapitulujeme si uplynulý dne, říkáme si, co jsme stihli, co ne, co musíme udělat příště. A také se ozývá únava, někdy samota a bolest.

A přece je večer, kdy usedáme k jednomu stolu po celodenním běhání. Sedáme ke společnému jídlu... Tak i oni dva učedníci přemlouvají toho neznámého, aby s nimi zůstal a pojedl. Ale role se náhle obrací, ten **Nepoznaný, se jim sám stává hostitelem**, láme chléb, tak, jak ho lámal před několika dny na Poslední večeři a oni - v ten moment, v té chvíli, jej konečně poznávají...

Teprve zde, u prostřeného stolu, poznávají, že je to jejich Učitel, že není mrtev, ale žije, že žije jako každý, kdo mluví, jí a pije, že je tedy docela živ, **není mrtev, ale vstal z mrtvých**. A přepadá je z toho veliká radost: „Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“

Nejspíš to bylo tím, že si to všechno představovali jinak. Uvěřili, že Ježíš je Mesiáš, ale uvažovali jen v mantinelech daných jejich zkušenostmi.

Taková nechápavost učedníků je nám však dost možná pochopitelná. Vždyť uvažujeme docela podobně jako oni. Také bychom byli rádi, aby Ježíš byl Pánem velké církve, církve velikých slov a ještě větších kostelů. Církve mocné a obávané, světoznámé a jediné. Láká nás představa, že se všichni naši známy připojí, že celý svět bude jedné víry. Se slzou v oku si prohlížíme zažloutlé konfirmační fotografie, anebo naopak fascinovaně hledíme k veřejným kazatelům amerického střihu, kteří dokáží do varu přivést náměstí plné lidí. Ano, je pravda že taková církev, církev plných kostelů a hlasitých slov, vskutku být může. A může být i úspěšná. Ale to ještě neznamená, že je to církev Kristova. Ježíš totiž přichází za svou církví jinak.

Připojuje se k ní na cestě - někdy tak nenápadně, že si toho jeho učedníci ani nevšimnou. Je s nimi všude tam, **kde lidé spolu mluví, kde probírají otázky víry, kde se otvírá Bible, nebo zpěvník, třeba i někde na prašné cestě nebo na odlehlých pasekách**. Je všude se svými tam, kde se společně v Jeho jméně stoluje, kde se láme chleba. Kde se sytí hladoví, kde se tiší bolest. Je mezi námi v našich modlitbách i v kruhu večere Páně. Vzkříšený Pán je přítomný, i tady dnes. A my můžeme k Němu radostně volat, ne megafonem na zaplněných námětcích, ale tiše, v hloubi svého srdce, ve svých komůrkách. Tam kde zrovna jsme. Amen Amen.

Píseň: 349

Večeře Páně:

Vyznání vin:

1) Bože, vyznáváme, že plamen tvého Ducha často zhášíme. Místo abychom druhé zapalovali, sami býváme chladní. Vůči tobě, vůči bližním. Ty jsi své učedníky spojil jedním Duchem, a my stále setrváváme v rozdělení a nepřátelství. Nedovedeme v různosti a jinakosti druhých vidět obohacení, nedovedeme respektovat tolerovat a milovat. Ty víš, jak moc bývá naše jednání bezduché.

Kdo vyznáváte před Bohem a před bratry a sestrami svůj hřích, řekněte to nahlas: Vyznávám.

2) Ty nás neopouštíš, nenecháváš nás zmrznout v zimě našich provinění, rozbitých vztahů, zklamaných nadějí. Ale posíláš svého Ducha, aby nás znovu zahříval a rozněcoval, rozhýbával.

Kdo věříte ve stále přítomnou a v Duchu svatém přicházející moc Boží lásky, řekněte to nahlas: Věřím.

3) Sami žijeme z odpuštění. Sami spoléháme na odpuštění tvé i všech okolo nás. Ani my nechceme počítat křivdy a provinění, kterých se na nás druzí dopustili.

Ke své ochotě odpustit se přiznejte nahlas: Odpouštím, s pomocí Ducha svatého.

Slovo milosti:

Přijměte do svých srdcí slovo milosti:

A) Text:

Pojďte, projednejme to spolu, praví Hospodin. I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna.

B) Pozdrav pokoje: „Podejte si mezi sebou navzájem ruce – na znamení pokoje a odpuštění“.

C) Apoštolské vyznání víry: *Věřím v Boha Otce...*

Slova ustanovení:

23 *Já jsem přijal od Pána, co jsem vám také odevzdal: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb,*

24 *vzdal díky, lámal jej a řekl: „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to číňte na mou památku.“*

25 *Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to číňte, kdykoli budete pít, na mou památku.“*

26 *Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde. (1 K 11, 23-26)*

Epikléze (modlitba):

Hospodine svatý a milosrdný, chceme Ti i dnes děkovat a opět nabrat z pokladů milosti, kterou nám udílíš zdarma. Přijď nám na pomoc také Ty, Utěšiteli Duchu svatý, abychom slovu Písma rozuměli nejen podle možností svého rozumu, ale především podle smyslu, který Ty sám dáváš našemu srdci darem. Amen

Pozvání:

Tento stůl jsme prostřeli my, a přece nás u něj přijímá sám Ježíš Kristus. Kdo chcete, přijměte jeho pozvání, ať přicházíte odkudkoli. Přijměte Kristovo pozvání do světa lásky a odpuštění, pravdy a milosrdenství.

Píseň během vysluhování – S 167

- *Vezměte a jezte to jest tělo mé, které se za vás vydává.*
- *Vezměte a pijte to jest kalich mé krve, která se prolévá za vás na odpuštění hříchů.*

Propouštění:

- A) *Čemu jste se u mne naučili, co jste přijali a uslyšeli i spatřili, to činite. A Bůh pokoje bude s vámi. (Fp 4, 9)*
B) *Ale v Kristu Ježíši jste se nyní vy, kdysi vzdálení, stali blízkými pro Kristovu prolitou krev. (Ef 2, 13)*

Děkováná modlitba:

Pane Ježíši Kriste, ty jsi náš přímlovce u Otce. My nevíme, zač bychom se měli modlit, jakž by náleželo. Tvůj Duch však je nápomocen našim mdlobám a prosí za nás. Ty, který jsi poznal na svém těle naši bídu, znáš naše trápení, znáš všechno, co vyslovit nedovedeme. Spolu s celým tvým stvořením k tobě úpěnlivě lkáme. Vysvoboď stvoření od záhuby, dávej všem pokrm i nápoj, zachovej přírodu, dej světu pokoj a mír. Amen.

Píseň: 367

Ohlášky:

Přímlovná modlitba:

Pane, chceme se i dnes přimlout: Prosíme za lidi, kteří jsou na útěku, myslíme na nás všechny, kteří si neumíme přiznat, co jsme zlého způsobili, jak jsme druhým ublížili. Připomínej nám naši odpovědnost za náš život. Prosíme tě za lidi, kteří jsou na útěku před pronásledovateli, kteří utíkají před násilím, které nezavinili. Prosíme i za lidi, kteří jsou na cestách, z různých dalších důvodů opustili bezpečí a zázemí. Pane, dávej jim najít nový domov, nové zázemí. Prosíme za tvou církev, ať je vždycky přístřeším a azylem lidem, kteří opustili své domovy a vydali se na cestu. Bože, prosíme, vyslyš i naše tiché osobní modlitby... Společně k tobě, náš Pane, voláme:

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen

Posláni:

- 15 *Buďme pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista. On je hlava,*
16 *z něho roste celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími. (Ef 4, 15-16)*

Požehnání:

Bože, smiluj se nad námi a požehnej nám, zasvěť obličej svůj nad námi, tak aby poznali na zemi cestu tvou, mezi všemi národy spasení tvé.

Píseň: 489